

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1.) เพื่อศึกษาความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคลของเขต 3 เขต 4 และเขต 10 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 30 พุทธศักราช 2540 2.) เพื่อเปรียบเทียบความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 30 พุทธศักราช 2540 3.) เพื่อเปรียบเทียบความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาเขต 3,เขต 4 และเขต 10 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 30 พุทธศักราช 2540 4.) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 30 พุทธศักราช 2540 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเขต 3 ซึ่งเป็นเขตเจ้าภาพจัดการแข่งขัน จำนวน 161 คน เป็นนักกีฬาประเภททีม จำนวน 65 คน เป็นนักกีฬาประเภทบุคคล จำนวน 96 คน นักกีฬาเขต 4 ซึ่งเป็นเขตที่ประสบความสำเร็จน้อยที่สุดในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 29 จำนวน 158 คน เป็นนักกีฬาประเภททีม จำนวน 64 คน เป็นนักกีฬาประเภทบุคคล จำนวน 94 คน และนักกีฬาเขต 10 กรุงเทพมหานคร จำนวน 181 คน เป็นนักกีฬาประเภททีมจำนวน 73 คน เป็นนักกีฬาประเภทบุคคล จำนวน 108 คน โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความเข้มแข็งทางจิตใจ ที่พัฒนาโดย โลเออร์ (Loehr., 1986) ที่ได้มีการแปลเป็นภาษาไทย และเชื่อถือได้เพราะได้ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.97 และมีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.90 ซึ่งลักษณะแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดความเข้มแข็งทางจิตใจ มีลักษณะเป็นแบบอัตราค่าประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งแบบวัดนี้ครอบคลุม 7 ด้าน คือ ความมั่นใจในตนเอง (Self-confidence) การควบคุมพลังงานเชิงลบ (Negative Energy Control) การควบคุมสมาธิ (Attentional Control) การจินตภาพ (Visualization) แรงจูงใจ (Motivation) พลังงานเชิงบวก (Positive Energy) และการควบคุมทัศนคติ (Attitude Control)

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือจากการกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับการตอบแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละเจ็ดสิบ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS : Statistical Package for the Social Science) หาค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย โดยมาเทียบกับเกณฑ์ได้ดังนี้

คะแนนระหว่าง	26 - 30	ถือว่า ดีเลิศ
คะแนนระหว่าง	20 - 25	ถือว่า ต้องการพัฒนา
คะแนนระหว่าง	6 - 19	ถือว่า ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

ทดสอบความแตกต่างของประเภทกีฬา กับเขตการแข่งขัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two - Way Analysis of Variance) ถ้าหากพบความแตกต่างจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ เชฟเฟ้ (Scheffe test) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและความเรียง

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นักกีฬาเขต 3 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุระหว่าง 18-24 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามกีฬาประเภททีมส่วนใหญ่เป็นนักบาสเกตบอล ส่วนกีฬาประเภทบุคคลส่วนใหญ่เป็นนักกีฬายกน้ำหนัก ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติมาแล้ว 2 ครั้งและไม่เคยเลยคิดเป็นร้อยละ 19.9 มีประสบการณ์การแข่งขันระดับกีฬาแห่งชาติมากที่สุด ความสำเร็จจากการแข่งขันครั้งที่ผ่านมาล่าสุดไม่ได้ตำแหน่งอะไรเลย คิดเป็นร้อยละ 34.2 และส่วนใหญ่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ คิดเป็นร้อยละ 26.7 มีผลการแข่งขันนัดที่ผ่านมาส่วนใหญ่แพ้ คิดเป็นร้อยละ 52.2 ความสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ กีฬาประเภททีม ได้เหรียญทอง 3 เหรียญ เหรียญเงิน 7 เหรียญ และเหรียญทองแดง 5 เหรียญ ส่วนกีฬาประเภทบุคคลได้เหรียญทอง 38 เหรียญ เหรียญเงิน 50 เหรียญ และเหรียญทองแดง 55 เหรียญ ได้ลำดับที่ 3

นักกีฬาเขต 4 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุระหว่าง 18-24 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามประเภททีมส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลและ

นักกีฬาออกกีฬาส่งกีฬาระดับบุคคลส่วนใหญ่เป็นนักกรีฑา ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับชาติมาแล้ว 2 ครั้ง และไม่เคยเคยคิดเป็นร้อยละ 39.9 มีประสบการณ์การแข่งขันระดับสถาบันอุดมศึกษาและกีฬาระดับชาติ ความสำเร็จจากการแข่งขันครั้งที่ผ่านมาไม่ได้ตำแหน่งอะไรเลย คิดเป็นร้อยละ 38.6 ได้ตำแหน่งชนะเลิศและอันดับที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 22.2 มีผลการแข่งขันนัดที่ผ่านมาส่วนใหญ่แพ้ คิดเป็นร้อยละ 50.0 ความสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาระดับชาติครั้งนี้ กีฬาประเภทที่มิได้เหรียญทองเลย เหรียญเงิน 1 เหรียญ และเหรียญทองแดง 4 เหรียญ ส่วนกีฬาประเภทบุคคลได้เหรียญทอง 6 เหรียญ เหรียญเงิน 18 เหรียญ และเหรียญทองแดง 20 เหรียญ ได้ลำดับที่ 8

นักกีฬาเขต 10 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุระหว่าง 18-24 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถามประเภททีมส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาสมัครเล่น ส่วนกีฬาประเภทบุคคลส่วนใหญ่เป็นนักกีฬายูโด ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกีฬาระดับชาติมาแล้ว 3 ครั้ง และไม่เคยเคยคิดเป็นร้อยละ 23.2 มีประสบการณ์แข่งขันกีฬาระดับชาติมากที่สุด ความสำเร็จจากการแข่งขันครั้งที่ผ่านมาชนะเลิศ คิดเป็นร้อยละ 47.0 และไม่ได้ตำแหน่งอะไรเลย คิดเป็นร้อยละ 18.8 มีผลการแข่งขันนัดที่ผ่านมาส่วนใหญ่ชนะ คิดเป็นร้อยละ 76.8 ความสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาระดับชาติครั้งนี้กีฬาประเภททีม ได้เหรียญทอง 8 เหรียญ เหรียญเงิน 68 เหรียญ และเหรียญทองแดง 65 เหรียญ ได้ลำดับที่ 1

2. ความเข้มแข็งทางจิตใจ

2.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านความมั่นใจในตนเองของนักกีฬา

2.1.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านความมั่นใจในตนเองระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคลอยู่ในระดับต้องการพัฒนาและไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านความมั่นใจในตนเองระหว่างนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการพัฒนาและไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.1.3 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาด้านความมั่นใจในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ.05 โดยนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกันแต่ในนักกีฬาประเภททีมเขต 10 สูงกว่านักกีฬาประเภททีมเขต 4

2.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบของนักกีฬา

2.2.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนาและไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบระหว่างนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการพัฒนาและไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.3 มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน และนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 ไม่แตกต่างกัน

2.3 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมสมาธิของนักกีฬา

2.3.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมสมาธิระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมสมาธิระหว่างนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.3 มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาด้านการควบคุมสมาธิ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน และนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 ไม่แตกต่างกัน

2.4 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการจินตภาพของนักกีฬา

2.4.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการจินตภาพระหว่างนักกีฬาประเภททีม อยู่ในระดับต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และต่ำกว่านักกีฬาประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการจินตภาพระหว่างนักกีฬา เขต 3 อยู่ในระดับต้องการพัฒนา เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักกีฬาเขต 3 มีความเข้มแข็งทางด้านการจินตภาพสูงกว่านักกีฬาเขต 4 และเขต 10 และนักกีฬาเขต 10 มีความเข้มแข็งทางด้านการจินตภาพสูงกว่านักกีฬาเขต 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการจินตภาพของนักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านแรงจูงใจ

2.5.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านแรงจูงใจระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และประเภททีมสูงกว่าประเภทบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านแรงจูงใจระหว่างนักกีฬา เขต 3 เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจด้านแรงจูงใจของนักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านพลังงานเชิงบวก

2.6.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านพลังงานเชิงบวก ระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านพลังงานเชิงบวกระหว่างนักกีฬา เขต 3 เขต 4 และเขต 10 ต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจด้านพลังงานเชิงบวกของนักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.7 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมทัศนคติ

2.7.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมทัศนคติ ระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.7.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมทัศนคติระหว่างนักกีฬาเขต 3 เขต 4 และเขต 10 อยู่ในระดับต้องการพัฒนา และแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือนักกีฬาเขต 3 มีความเข้มแข็งทางจิตใจ ด้านทัศนคติสูงกว่านักกีฬาเขต 4 และเขต 10 และนักกีฬาเขต 10 มีความเข้มแข็งทางจิตใจ ด้านทัศนคติสูงกว่านักกีฬาเขต 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.7.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬา กับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจด้านการควบคุมทัศนคติของนักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.8 ความเข้มแข็งทางจิตใจ

2.8.1 ความเข้มแข็งทางจิตใจรวมทุกด้าน ระหว่างนักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.8.2 ความเข้มแข็งทางจิตใจรวมทุกด้านระหว่างนักกีฬา เขต 3 เขต 4 และ เขต 10 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.8.3 ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬา กับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจรวมทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ ส่วนเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 68.8 มีช่วงอายุระหว่าง 18 - 24 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่เหมาะสมกับกีฬาระดับนี้ คือ ไม่ได้งานเกินไปและไม่แก่จนเกินไป ร่างกายมีการเจริญเติบโตเต็มที่ มีกล้ามเนื้อและกระดูกที่แข็งแรงเมื่อเกิดการปะทะกันรุนแรงจะทำให้บาดเจ็บไม่มากนัก เพราะอยู่ในวัยเดียวกัน ร่างกายมีขนาดใกล้เคียงกัน ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ซึ่งจะเห็นได้ว่า การศึกษามีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักกีฬาได้เล่นกีฬา และในทางกลับกันการศึกษาก็ช่วยส่งเสริม

นักกีฬาเช่นเดียวกัน คือ ช่วยให้นักกีฬามีความคิด ความชำนาญขึ้น มีศักยภาพเพิ่มขึ้น ตลอดจนการวางตัว การอยู่ในสังคมร่วมกัน ในนักกีฬาเขต 3 และ 4 เคยเข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติเฉลี่ยคนละ 2 ครั้งมากที่สุด แต่นักกีฬาเขต 10 เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติเฉลี่ยคนละ 3 ครั้งมากที่สุด ซึ่งนักกีฬาทั้ง 3 เขตก็ไม่แตกต่างกันมากนัก ส่วนประสบการณ์การแข่งขัน นักกีฬาเขต 3 มีประสบการณ์แข่งขันระดับกีฬาแห่งชาติมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.4 นักกีฬาเขต 4 มีประสบการณ์ระดับสถาบันอุดมศึกษาและกีฬา แห่งชาติใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และ 32.2 ส่วนเขต 10 มีประสบการณ์ระดับกีฬาแห่งชาติมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.5 จะเห็นได้ว่านักกีฬาทั้ง 3 เขต มีประสบการณ์การแข่งขันระดับกีฬาแห่งชาติด้วยกันทั้งนั้น จึงทำให้เป็นคู่ต่อสู้ที่เหมาะสมกัน นักกีฬาเขต 3 มีผลการแข่งขันในนัดที่ผ่านมาแพ้มากกว่าชนะเช่นเดียวกับนักกีฬาเขต 4 โดยคิดเป็นร้อยละ 46.6 และ 48.7 ส่วนนักกีฬาเขต 10 มีผลการแข่งขันในนัดที่ผ่านมาชนะมากกว่าแพ้ คิดเป็นร้อยละ 58.2 ซึ่งจากผลการแข่งขันในนัดที่ผ่านมา นั้น ทำให้เราทำนายได้ว่าเขตที่จะนำชัยชนะคือเหรียญทองมากที่สุดคือเขตไหน เพราะจากผลการแข่งขันในนัดแรกที่ผ่านมาจะเป็นกำลังใจให้แก่นักกีฬา และบางชนิดกีฬากองแข่งขันนัดแรกก็มีความสำคัญมากนั่นหมายถึง จะทำให้ต้องตกรอบไป และในที่สุดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 30 ก็จะได้สิ้นสุดลง เขต 10 ได้เป็นอันดับที่ 1 โดยได้เหรียญทอง 88 เหรียญ เหรียญเงิน 69 เหรียญ เหรียญทองแดง 69 เหรียญ เขต 3 ได้อันดับที่ 3 ได้เหรียญทอง 41 เหรียญ เหรียญเงิน 57 เหรียญ และเหรียญทองแดง 60 เหรียญ ส่วนเขต 4 ได้เหรียญทอง 6 เหรียญ เหรียญเงิน 19 เหรียญ และเหรียญทองแดง 24 เหรียญ

2. จากสมมติฐานข้อ 1 กล่าวว่านักกีฬาประเภททีมมีความเข้มแข็งทางจิตใจสูงกว่านักกีฬาประเภทบุคคล ด้วยเหตุผลที่ว่า กีฬาประเภททีมมีคนเล่นในฝ่ายเดียวกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จึงทำให้มีความมั่นใจในตนเองสูงกว่ากีฬาประเภทบุคคลเพราะการช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีความร่วมมือในการฝึกซ้อมและแข่งขัน มีการตั้งเป้าหมายร่วมกันทำให้นักกีฬาลดความวิตกกังวล ซึ่งจะมีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันแต่ผลการวิจัยพบว่า โดยผลรวมความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ เนื่องมาจากหลายประการด้วยกัน คือ นักกีฬาประเภทบุคคลมีการเตรียมตัว มีความพร้อม และฝึกซ้อมมาเป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับโลเออร์ (Loehr, 1995) กล่าวว่า ความเข้มแข็ง คือการควบคุมสภาวะทางความคิดมีอยู่ในนักกีฬาทุกคน เป็นสภาวะทางกายภาพและการกระตุ้นทางจิตวิทยาของการกระทำในช่วง

สูงที่สุดของนักกีฬา อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ในด้านความมั่นใจในตนเอง นักกีฬาประเภททีมกับนักกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับต้องการพัฒนา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความเชื่อมั่นในตนเองขึ้นอยู่กับผลการฝึกหัดระดับอายุ ระดับพัฒนาการ และกลุ่มผู้ร่วมงานตลอดจนสถานการณ์ที่บุคคลนั้นกำลังเผชิญอยู่ (ทิวทิพ อ่อนโคกสูง, 2516) และยืนยันได้จากคำกล่าวของเบล คีธ (ม.ป.ป.) ที่ว่า เดวิด แมกแคท ซึ่งเป็นนักว่ายน้ำ “ผมมีความมั่นใจจะต้องชนะแน่ๆ ผมเตรียมใจและสร้างความมั่นใจเสมอมา พร้อม ๆ กับที่ผมได้เตรียมพร้อมมาอย่างดี ผมซ้อมว่ายน้ำในน้ำ และซ้อมบนบกด้วย ผมเชื่อมั่นในผลของการซ้อม และมั่นใจในตัวเองจริง ๆ ครับ และสิ่งเหล่านี้แหละทำให้ผมชนะ” นอกจากนี้แล้ว ซิกเกอร์ริง (Chickering, 1974 อ้างถึงใน สาระ สุขวราห์, 2533) ได้ศึกษาไว้ว่า การที่บุคคลจะพัฒนาความสามารถในตนเองได้ ต้องมีการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ รู้จักจัดการกับอุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถจะให้ความพยายามของตนอย่างเต็มที่ในการทำงานเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ นั่นคือ จากผลการวิจัย นักกีฬาประเภทบุคคลจะได้สร้างความเชื่อมั่นมากขึ้นแต่ยังอยู่ในระดับต้องการพัฒนา ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเองได้รับอิทธิพลจากระดับความสามารถ ประสบการณ์การแข่งขัน ศรัทธาที่มีต่อผู้ฝึกสอน ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ ความยากของความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะความเชื่อมั่นในตนเองมีผลจากการประเมินความสามารถของตนเองว่าสูงพอที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะการประเมินว่าคุณมีความสามารถเหนือผู้อื่นที่เข้าร่วมการแข่งขัน มีความพร้อมในการฝึกซ้อม ความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ผลการแข่งขัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้ให้นักกีฬารู้สึกในแง่ดี จึงช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง แต่ความเชื่อมั่นในตนเองจะลดลง ถ้าประเมินว่าคุณกำลังเผชิญกับภาวะงานที่ยากต่อการบรรลุเป้าหมาย ทำให้เกิดการคิดในแง่ลบ ดังนั้นปัจจัยดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบ พบว่า นักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 กล่าวคือ การควบคุมพลังงานเชิงลบ เป็นความรู้สึกในทางลบ เช่น ความโกรธ , ความคับข้องใจ , ความกลัว , ความคิดในทางลบ , ความวิตกกังวล เป็นต้น ส่วนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการแสดงออกในการแข่งขันกีฬาไม่ว่าจะเป็นกีฬาประเภททีมหรือบุคคล ก็จะเป็นความรู้สึกเช่นนี้ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่ได้รับการฝึกหัดควบคุมความรู้สึกในด้านนี้ให้ดี จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อริสรา ลอยเมฆ (2539) ได้ศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทลูกกลุ่มประเทศอาเซียน พบว่า นักกรีฑาชายและนักกรีฑาหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับ ธงชัย สุทธิ (2533) ได้

ทำการวิจัยเรื่องความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทบุคคล ประเภททีม และประเภทการต่อสู้ป้องกันตัว ผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลเพื่อแข่งขันกีฬาระหว่างนักกีฬาประเภทบุคคล ประเภททีม และประเภทการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนการแข่งขันในนัดแรก และรอบชิงชนะเลิศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาประเภททีมหรือประเภทบุคคลมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน และจากการศึกษาของบุคคลอื่น ๆ หลายท่าน พบว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อการแสดงออกในการแข่งขันกีฬา เป็นสาเหตุให้ความสามารถในการแสดงออกลดลงเพราะความวิตกกังวลทางจิตเป็นสื่อความเครียดที่มีอิทธิพลต่อการหลั่งฮอโมนจากต่อมหมวกไตที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจทั้งในลักษณะกระตุ้นและยับยั้งการทำงานของระบบต่างๆของร่างกาย โดยเฉพาะในส่วนของ การเคลื่อนไหว การรับรู้ การสัมผัส และการคิด สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อ การแสดงออก และความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาในที่สุด ด้านการควบคุมสมาธิ พบว่านักกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 จากการที่ นิดิเฟอ (Nideffer, 1986) ได้สรุปเกี่ยวกับฝึกการควบคุมความตั้งใจ ความสามารถในการควบคุม หรือการมีสมาธิในงานที่ทำ (เช่น การจับตาตุลลูกบอล) ได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากต่อผลการเล่นกีฬา การควบคุมจิตใจ ถูกมองว่าเป็นปัจจัยที่ตัดสินผลการแข่งขันทั้งบุคคลและประเภททีม และผลจากการวิจัยค่าเฉลี่ยของคะแนนในด้านนี้อยู่ในระดับต้องการพัฒนา เมื่อได้รับการฝึกจะสอดคล้องกับงานวิจัยของ มงคล จำนงค์เนียร (2535) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกสมาธิที่มีต่อความสามารถในการยกน้ำหนัก พบว่า ภายหลังจากการฝึกสมาธิควบคู่กับการยกน้ำหนักจะแสดงความสามารถได้ดีกว่า กลุ่มที่ฝึกยกน้ำหนักอย่างเดียว ด้านการจินตภาพ พบว่า กีฬาประเภททีม และกีฬาประเภทบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักกีฬาประเภทบุคคลสูงกว่านักกีฬาประเภททีม และไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1. เนื่องจากกีฬาประเภทบุคคลฝึกทักษะ เทคนิคในใจได้ง่ายกว่า แน่นนอนกว่ากีฬาประเภททีม ซึ่งแม้ว่าบุคคลในทีมจะฝึกทักษะพื้นฐานส่วนตัวของตนเองได้ดี แต่การเล่นก็ต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกัน และต้องอาศัยผู้อื่นมาช่วยในการสร้างภาพซึ่งเป็นการยากที่จะฝึกหัดในใจได้อย่างสมบูรณ์แต่กีฬาประเภทบุคคลเป็นเอกภาพสามารถฝึกของตนเองได้อย่างสมบูรณ์เต็มที่ และยังเป็น การเพิ่มประสบการณ์และพัฒนาความสามารถของผู้ฝึกต่อไป และฝึกหัดในใจตามคำกล่าวของ ศิลปชัย สุวรรณชาติ (2531) โดยใช้ตนเองเป็นภาพแสดงทักษะนั้น ได้ผลดีกว่าการสร้างภาพในใจ โดยใช้ผู้อื่นเป็นภาพแสดงทักษะ ซึ่งการวิจัยที่สนับสนุน ได้แก่ การวิจัยของ ฮาร์ล (Hale, 1980) ที่พบว่า นักยกน้ำหนักที่ใช้การสร้างภาพในใจโดยใช้ตัวเองเป็นภาพแสดงทักษะให้ผลในการใช้กล้ามเนื้อหน้าแขน

ตอนบนได้มากกว่าการยกน้ำหนักที่สร้างภาพในใจโดยใช้ผู้อื่นเป็นภาพแสดงทักษะ ด้านแรงจูงใจ พบว่า นักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกีฬาประเภทบุคคลสูงกว่ากีฬาประเภททีม และไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 เนื่องจากในนักกีฬาประเภทบุคคลจะเป็นตัวของตัวเองและมีการกำหนดทิศทางของแรงจูงใจให้ไปสู่จุดหมายและต่อเนื่องไปจนบรรลุความต้องการของตนเองได้ แต่ในนักกีฬาประเภททีมอาจไม่ได้มีการกำหนดทิศทางหรือจุดหมายไปในทิศทางเดียวกันจึงทำให้เป็นการยากที่จะนำทีมไปสู่จุดหมายได้ ซึ่ง ไวส์ และ ฮอร์น (Weiss and Horn, 1992) ได้กล่าวเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาว่า แรงจูงใจมี 2 อย่างคือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก พบว่าบุคคลส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและพลศึกษาเพื่อความสนุกสนาน ความสนใจ ความพอใจและประสบการณ์ในความสามารถของแต่ละบุคคล เรียกแรงจูงใจภายใน ส่วนแรงจูงใจภายนอกจะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมในการเข้าร่วม เช่น การยอมรับทางสังคม การให้รางวัล สถานภาพทางสังคม ด้านผลงานเชิงบวก พบว่า กีฬาประเภททีมและกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักกีฬาเคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งเป็นส่วนมาก และมีประสบการณ์การแข่งขันในระดับอื่นๆ ด้วย ทำให้มีความคุ้นเคยไม่ว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ สถานการณ์การเล่น กรรมการ เป็นต้น และนักกีฬาที่เดินทางมาถึงที่หักก่อนวันแข่งขันก็มีโอกาสได้ฝึกซ้อมในสนามที่ใช้แข่งขันจริง ซึ่งสอดคล้องกับบรอยเลส และ เฮย์ (Broyles and Hay, 1979) ที่ว่า ในการเตรียมตัวนักกีฬาให้บรรลุเป้าหมายความสำเร็จนั้น ความพร้อมด้านอุปกรณ์และสนามฝึกซ้อมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมจะต้องจัดหาอุปกรณ์และสนามที่ดีมีคุณภาพและทันสมัย จัดสภาพแวดล้อมในการฝึกซ้อมให้สะอาด ถูกสุขลักษณะ และปลอดภัย มีสภาพใกล้เคียงกับการแข่งขันให้มากที่สุด และ วรศักดิ์ เทียรชอบ (2532) โดยเฉพาะอุปกรณ์และสนามเพราะทำให้นักกีฬาเคยชินและเกิดการเรียนรู้อย่างถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง การจัดสวัสดิการต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจในการฝึกซ้อมของนักกีฬาและลดปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นทางจิตใจของนักกีฬา ด้านการควบคุมทัศนคติ พบว่า นักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับต้องการพัฒนา กล่าวคือ นักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคลมีทัศนคติไม่แตกต่างกัน จากแบบสอบถามจะมีทั้งความรู้สึกในทางบวกเป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ และความรู้สึกในทางลบเป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ อีกทั้งทัศนคติเป็นทั้งพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตหรือพฤติกรรมภายในที่ไม่สังเกตได้โดยง่าย แต่จะมีความลำเอียงที่จะเป็น

พฤติกรรมภายในมากกว่าพฤติกรรมภายนอก และในการวัดทัศนคติในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่อง ความต้องการ สิ่งที่ต้องพัฒนาตลอดจนการควบคุมทัศนคติทั้งในกีฬาประเภททีม และกีฬาประเภทบุคคลไม่แตกต่างกัน

3. จากสมมติฐานข้อ 2 กล่าวว่า ความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาเขต 3 กับเขต 10 ไม่แตกต่างกัน แต่นักกีฬาเขต 3 แตกต่างกับเขต 4 และเขต 10 มีความเข้มแข็งทางจิตใจสูงกว่าเขต 4 จากผลการวิจัยพบว่าโดยรวมความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาทั้ง 3 เขต ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่าไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในการแข่งขันครั้งนี้ นักกีฬาทั้ง 3 เขต เมื่อนำคะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวมทุกด้านมาเทียบกับเกณฑ์จะเห็นได้ว่าอยู่ในระดับต้องการพัฒนา ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าทั้ง 3 เขต อาจมีการเตรียมตัวมาน้อย ยังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควรจึงทำให้ผลที่ออกมาโดยรวมทั้ง 3 เขต ไม่แตกต่างกันและอีกปัจจัยหนึ่งก็คือนักกีฬาที่เข้าแข่งขันครั้งนี้ เป็นนักกีฬาเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งเมื่อพิจารณาตามเพศ นักกีฬาเพศชายค่อนข้างจะรักษาระดับความคงเส้นคงวาในการควบคุมตนเองได้ดี อีกทั้งยังจะผ่านการแข่งขันมาเพียงนัดเดียวจึงทำให้นักกีฬายังไม่เกิดอาการตึงเครียด ดังจะเห็นได้จากด้านการควบคุมพลังงานเชิงลบ นักกีฬาทั้ง 3 เขต ไม่แตกต่างกัน แต่อยู่ในระดับต้องการพัฒนา กล่าวได้ว่า อาจจะมีความวิตกกังวลที่อยู่ในระดับต่ำ จะทำให้นักกีฬามีความตื่นตัว ขาดความตั้งใจ และขาดสมาธิ ทำให้ความสามารถต่ำ และถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูงจะทำให้นักกีฬารู้สึกตื่นเต้น กระสับกระส่าย ลังเลใจ ขาดสมาธิ นักกีฬาไม่สามารถควบคุมร่างกายและจิตใจ จะเป็นผลให้นักกีฬามีความสามารถต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองก็มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา จากผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาประเภททีมเขต 10 สูงกว่านักกีฬาประเภททีมเขต 4 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่านักกีฬาเขต 10 โดยเฉลี่ยแล้วเคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติมากกว่า และเป็นระดับทีมชาติมากกว่านักกีฬาเขต 4 จึงทำให้ประสบการณ์ในการแข่งขันหลายครั้ง นักกีฬาที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะสามารถควบคุมตนเองแสดงความสามารถของตนเองได้เต็มที่ และสามารถควบคุมสถานการณ์การแข่งขันได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ซิงเกอร์ (Singer, 1986) กล่าวว่า นักกีฬาจะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเองที่เหมาะสมจึงจะเล่นกีฬาได้ดี ถ้านักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองสูงเกินไปจะทำให้นักกีฬาขาดความรอบคอบ ขาดความระมัดระวัง ตัดสินใจผิดพลาด และถ้านักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำก็จะขาดความมั่นใจในตนเอง เกิดความลังเลใจในการตัดสินใจ หลาดโอกาสที่ดีเป็นผลทำให้นักกีฬามีความสามารถต่ำ เมื่อพิจารณากันในด้านการควบคุม

สมาธินักกีฬาทั้ง 3 เขต ไม่แตกต่างกัน และอยู่ในระดับต้องการพัฒนา ดังที่ ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2534) กล่าวว่า การมีสมาธิ คือการที่มีความตั้งใจต่อสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ใน สถานการณ์กีฬามีหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้น เช่น การเล่นของคู่ต่อสู้ การรับรู้ความสามารถ ของคู่ต่อสู้ การคิดถึงการเล่นที่ผ่านมาและที่กำลังจะเกิดขึ้น การคาดหวังของตนเอง และผู้ดู เหล่านี้จะแบ่งความตั้งใจของนักกีฬา ดังนั้น การที่มีสมาธิต่อสิ่งที่กำลังกระทำอยู่จึงมีความ สำคัญต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬา จากที่กล่าวมาผนวกกับสถานการณ์จริงที่ผู้วิจัย ได้เห็นมา มีความสอดคล้องกันคือ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 30 ที่จังหวัดศรีสะเกษนี้ มีผู้ชมให้ความสนใจมากในการชมกีฬา จะเห็นได้ว่า ทุกสนามกีฬาที่มีการแข่งขันจะมีผู้ชมแน่น มาก นี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาชาติสมาธิในการเล่น มีการคาดหวังจากคนดู และตนเอง เกิดความตึงเครียดขึ้น เพื่อที่จะได้มาซึ่งชัยชนะ เหรียญรางวัล เงินรางวัล มีความมุ่งมั่น และ รับรู้ความสำคัญของการแข่งขัน จึงทำให้นักกีฬาทั้ง 3 เขต มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ พีรเจต ธีวทอง (2536) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและ ประเภททีม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ ในแต่ละเขต ได้ตั้งเงินรางวัล จำนวนมากไว้ให้นักกีฬาในการพิชิตเหรียญแต่ละเหรียญและเป็นเกียรติประวัติแก่ตัวนัก กีฬาเอง จึงทำให้ผลของแรงจูงใจที่ออกมาไม่แตกต่างกัน

4. จากสมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬา กับเขตการแข่งขัน คือ ที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวมทุกด้านของนักกีฬา จากผลการวิจัยพบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมระหว่างประเภทกีฬาคือกีฬาประเภททีมประเภททีมและกีฬาประเภทบุคคลกับ เขตการแข่งขันเขต 3 เขต 4 และเขต 10 ที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวมทุกด้านของนัก กีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 หมายความว่า อิทธิพลของเขตที่แตกต่างกันทำให้คะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวมทุกด้านเท่ากัน ทั้งนี้ เพราะประเภทกีฬากับเขตการแข่งขัน เป็นอิสระจากกันในเรื่องความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวม ทุกด้าน กล่าวคือ ในกีฬาประเภททีมทั้งเขต 3 , เขต 4 และเขต 10 ไม่แตกต่างจากกีฬา ประเภทบุคคล เขต 3 , เขต 4 และเขต 10 เช่น ในกีฬาประเภททีมเขต 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.07 เขต 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.94 และเขต 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.88 ซึ่งไม่แตกต่างกัน มากนัก และในกีฬาประเภทบุคคลเขต 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.18 เขต 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.03 และเขต 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.75 ก็ไม่แตกต่างกันด้วย

ผลการวิจัยที่ปรากฏสามารถอธิบายได้ว่าในกีฬาระบบทีมเขต 3, เขต 4 และ เขต 10 และในกีฬาระบบบุคคลเขต 3, เขต 4 และเขต 10 โดยผลรวมมีความเข้มแข็งทางจิตใจไม่แตกต่างกันแต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทกีฬากับเขตการแข่งขันที่มีผลต่อความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาด้านความมั่นใจในตนเอง ด้านผลงานเชิงลบ และด้านการควบคุมสมาธิ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แสดงว่าความแตกต่างของคะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจ ด้านความมั่นใจในตนเอง ด้านการควบคุมผลงานเชิงลบ ด้านการควบคุมสมาธิ เป็นผลเนื่องมาจากเขตใดเขตหนึ่ง คือเขต 3 เขต 4 และเขต 10 จะมีผลทำให้คะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจนักกีฬาประเภททีมสูงขึ้น ดังเห็นได้จากคะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจ จากค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจด้านความมั่นใจในตนเอง ด้วยการวิเคราะห์รายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ (Secheffe test) พบว่า นักกีฬาประเภททีมเขต 10 มีความเข้มแข็งทางจิตใจด้านความมั่นใจในตนเองสูงกว่านักกีฬาประเภททีมเขต 4 ทั้งนี้เนื่องจากผลการแข่งขันในนัดที่ผ่านมานักกีฬาเขต 10 ได้รับชัยชนะมากกว่านักกีฬาเขต 4 นั้น ก่อให้เกิดความรู้สึกว่ามีความสามารถ มีความรู้สึกมั่นใจและมีความภาคภูมิใจในความสำเร็จที่ได้รับและนักกีฬาเขต 10 ประกอบไปด้วยนักกีฬาที่มีชาติมากกว่าทุกเขต จึงทำให้นักกีฬาในทีมมีกำลังใจ มีพลัง มีความมุ่งมั่น ใฝ่ใจซึ่งกันและกัน จึงทำให้เกิดความรู้สึกปลอดภัย มั่นใจในทีมของตนเองมากขึ้น และมีการปรึกษากันในทีม จะเป็นการช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ทรอตเซอร์ (Trotzer, 1977) ที่ว่า บรรยากาศของการอยู่เป็นกลุ่มจะช่วยลดการคุกคามความมั่นคงในจิตใจของบุคคล เพื่อช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้พัฒนาการไว้วางใจในตนเองและผู้อื่น ประสบการณ์ทางบวกจากสถานการณ์ภายในกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและช่วยให้เขาสามารถเผชิญต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมได้อย่างเหมาะสม และจากสถานการณ์จริงที่ผู้วิจัยเห็นว่านักกีฬาเขต 10 มีบุคลิกภาพที่แสดงออกถึงความเชื่อมั่นในตนเอง ได้แก่ มีความรับผิดชอบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตัดสินใจ และปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี ส่วนด้านการควบคุมผลงานเชิงลบและด้านการควบคุมสมาธิ เมื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เป็นรายคู่แล้วพบว่าทั้ง 3 เขต ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากเมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายคู่แล้วจำนวนตัวเลขมีความจำกัดมากขึ้นจึงทำให้ไม่พบความแตกต่าง แต่เมื่อมองจากแผนภูมิที่ 2 และแผนภูมิที่ 3 แล้วจะเห็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักกีฬาประเภททีมเขต 10 กับนักกีฬาประเภทบุคคลเขต 4 ได้อย่างชัดเจน แสดงได้ว่าสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าความเข้มแข็งทางจิตใจของนักกีฬาเขต 3 กับเขต

10 ไม่แตกต่างกันแต่นักกีฬาเขต 3 แตกต่างกับเขต 4 และเขต 10 มีความเข้มแข็งทางจิตใจสูงกว่าเขต 4 และมีสิ่งที่มาสนับสนุนผลการวิจัยอีกประการหนึ่งคือความสำเร็จจากการแข่งขันครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เขต 10 ได้ลำดับที่ 1 เขต 3 ได้ลำดับที่ 3 และเขต 4 ได้ลำดับที่ 8 เมื่อจำแนกตามประเภทกีฬา จะเห็นว่าในกีฬาประเภททีมซึ่งมีการชิงเหรียญน้อยกว่ากีฬาประเภทบุคคล พบว่าเขต 10 ได้จำนวนเหรียญมากที่สุดแต่เขต 4 ไม่ได้เหรียญอะไรเลย แสดงให้เห็นว่าเขต 10 มีการเน้นกีฬาประเภททีมมากกว่าเขต 4

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการวิจัยในรายด้านทั้ง 7 ด้าน และโดยรวมทุกด้าน คือ ความมั่นใจในตนเอง การควบคุมพลังงานเชิงลบ การควบคุมสมาธิ การจินตภาพ แรงจูงใจ พลังงานเชิงบวก และการควบคุมทัศนคติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้มแข็งทางจิตใจทั้ง 3 เขต ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ระดับต้องการพัฒนา จะเห็นได้ว่าเขต 10 ซึ่งเป็นเขตที่มีความพร้อมในด้านต่างๆ มีนักกีฬาที่มีความสามารถและจากผลการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ได้ลำดับที่ 1 ยังอยู่ในเกณฑ์ระดับต้องการพัฒนาและไม่แตกต่างไปจากเขต 3 และเขต 4 ซึ่งแสดงได้ว่า นักกีฬาไทยในระดับชาตินี้ยังต้องการพัฒนา การเรียนรู้ ในเรื่องความเข้มแข็งทางจิตใจทั้ง 7 ด้านและโดยรวมให้อยู่ในระดับที่ดี และนำผลการวิจัยนี้ไปแก้ไขในส่วนที่บกพร่องของนักกีฬาเพื่อให้พร้อมที่จะก้าวไปสู่ระดับนานาชาติ

2. แบบวัดนี้จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ ประโยชน์ของแบบวัดนี้ผู้ฝึกสอนสามารถนำไปใช้ในการเตรียมตัวนักกีฬาทั้งประเภททีมและประเภทบุคคล ในระยะฝึกซ้อมก่อนการแข่งขัน นำผลการทดสอบนักกีฬาที่ได้ มาปรับปรุงแก้ไขความเข้มแข็งทางจิตใจเป็นรายด้านไป และมีการทดสอบเป็นระยะๆ เพื่อพัฒนาให้นักกีฬามีความเข้มแข็งทางจิตใจโดยรวมสูงขึ้นและอยู่ในระดับดีเลิศ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ โดยเฉพาะในกลุ่มนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติเพื่อจะได้ตรวจสอบผลการวิจัยครั้งนี้

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความเข้มแข็งทางจิตใจ ระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความเข้มแข็งทางจิตใจก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน
4. การศึกษาเรื่องความเข้มแข็งทางจิตใจที่มีต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬายังไม่กว้างขวางและลุ่มลึก น่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมหรือศึกษาซ้ำเพื่อเป็นการยืนยันผลการวิจัยนี้ และนำไปใช้ปฏิบัติต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย